

CONSILIUL

AVIZ referitor la proiectul de LEGE privind unele măsuri fiscal-bugetare

Analizând proiectul de LEGE privind unele măsuri fiscal-bugetare, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr. 136 din 04.07.2025 și înregistrat la Consiliul Legislativ cu nr. D556/04.07.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații și propuneri:

1. Proiectul de lege reglementează unele măsuri fiscal-bugetare în scopul reglementării unor măsuri care să asigure consolidarea sustenabilității financiare a României prin limitarea cheltuielilor statului și creșterea veniturilor, astfel încât finanțarea categoriilor de servicii publice destinate cetățenilor să se poată susține din fonduri publice.

2. Prin conținutul său normativ, proiectul de lege face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. j), l), n) și p) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul pentru prevederile care conțin reglementări în domeniile prevăzute de art. 73 alin. (3) lit. j) și p) din Legea fundamentală și Camera Deputaților pentru prevederile care conțin reglementări în domeniile prevăzute de art. 73 alin. (3) lit. l) și n) din Constituție.

Întrucât proiectul de lege conține reglementări în domenii ale legii organice pentru care Legea fundamentală prevede competențe

funcționale diferite ale celor două Camere ale Parlamentului, devin incidente prevederile art. 75 alin. (4) și (5) din Constituție.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Semnalăm că, față de numărul mare al domeniilor reglementate, proiectul este susceptibil de a încălca dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la unicitatea reglementării în materie.

5. La **Expunerea de motive**, semnalăm că, în considerarea obiectului de reglementare, devine incidentă norma de tehnică legislativă prevăzută la art. 30 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia, proiectele de legi de importanță deosebită trebuie însoțite de un studiu de impact, care, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (3) din aceeași lege, ar trebui să facă referire printre altele: la dificultățile care ar putea fi întâmpinate în aplicarea noilor dispoziții; la beneficiile rezultate prin implementarea proiectului de lege, altele decât cele de natură economică; la analiza comparativă a costurilor și a beneficiilor pe care le implică proiectul de lege.

Curtea Constituțională a observat în jurisprudența sa că „lipsa studiilor de impact a fost considerată o critică de neconstituționalitate intrinsecă, în sensul că reperul de constituționalitate nu îl constituie numai lipsa studiilor de impact, ci aceasta se coroborează cu natura și importanța soluțiilor legislative reglementate în corpul legii” și că „neîndeplinirea obligației (...) de a adopta legea criticată pe analizele de impact necesare se constituie într-o încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la obligația de respectare a legilor”.

6. La **art. I** recomandăm eliminarea acestuia întrucât nu are caracter dispozitiv.

Sub rezerva observației de mai sus, la **alin. (4) lit. b)**, pentru rigoarea redactării, se impune inserarea prepoziției „de”, în contextul „...unui număr mare persoane asigurate...”.

7. La **art. II**, reținem următoarele observații:

7.1. La art. II, pct. 2, la norma propusă la art. 46¹ alin. (1) lit. c), semnalăm utilizarea alternativă a sintagmelor „*sector bancar*” și „*sistem bancar*”, fapt ce nu asigură normei claritate și predictibilitate, putând genera confuzii în interpretare și aplicare.

Astfel, la prima teză, referitor la sintagma „o cotă de piață mai mică de 0,2% din totalul activelor nete ale *sectorului bancar din România*, calculată ca medie a cotelor de piață din anul precedent celui de calcul”,

precizăm că exprimarea este generală, în sensul că sectorul/sistemul bancar reprezintă ansamblul instituțiilor, al relațiilor financiar-bancare, normelor, infrastructurilor, tehnicilor ce interacționează în mod complex, cu scopul de a mobiliza sub formă de depozite și de a distribui, sub formă de credite, fonduri financiare, precum și de a oferi facilități, inclusiv sisteme de plăți, pentru diverși operatori economici, financiari sau nefinanciari, inclusiv persoane fizice. Acest sistem este o componentă a sistemului financiar al unei țări.

Subliniem că acest sistem bancar este structurat pe două niveluri: unul superior care este reprezentat de banca centrală sau emitentă și cel inferior, reprezentat de băncile comerciale care sunt împărțite în universale și specializate, precum bănci de investiții, bănci de economii, bănci de credit ipotecar, bănci de credit de consum etc.

În considerarea acestei observații, precizăm că, în formularea actuală, nu se înțelege cum s-ar putea calcula ca medie a cotelor de piață din anul precedent celui de calcul, fiind necesară revederea și reformularea corespunzătoare a normei.

Reținem observația și pentru teza a doua, referitor la calculul cotei de piață.

7.2. La art. II pct. 3, la textul propus pentru alin. (4³), sugerăm reevaluarea formulării „Pentru determinarea impozitului pe cifra de afaceri, erorile constatate, definite potrivit reglementărilor contabile aplicabile, care se corectează pe seama rezultatului reportat, pentru elementele cifrei de afaceri (...)” în vederea unei mai clare circumstanțieri a situațiilor contabile vizate la determinarea impozitului pe cifra de afaceri.

7.3. La art. II pct. 6, la textul preconizat pentru art. 97¹ din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pentru unitate în redactare cu dispozițiile Titlului VI - Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România din același act normativ, propunem înlocuirea expresiei „pe piețe de capital din afara României” cu sintagma „pe piețe de capital străine”.

7.4. La art. II pct. 14-19, prin care se propun intervenții legislative asupra art. 154 din Codul fiscal, cu titlu preliminar, semnalăm că cetățenii români nu se pot bucura în România de mai puține drepturi decât cetățenii străini sau apatrizii.

Precizăm că cetățenia română este legătura și apartenența unei persoane la statul român, iar potrivit art. 15 alin. (1) din Constituție, cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi, potrivit art. 16 alin. (1), cetățenii sunt egali în

fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, iar potrivit art. 18 alin. (1), cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi. Prin urmare, cetățenilor români nu li se pot stabili prin legile interne obligații fiscale sau de altă natură mai mari, vizând același aspect (spre exemplu, dreptul la sănătate și obligațiile aferente exercitării acestui drept și sprijinul acordat pentru creșterea copilului de până la 2, respectiv 3 în cazul copilului cu handicap), decât cetățenilor străini și apatrizilor, altfel fiind încălcată însăși esența noțiunii de cetățenie. În acest sens, precizăm că, în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2024, la art. 4 alin. (2) se precizează că destinatarii acesteia, anumiți cetățeni străini¹, „beneficiază de pachetul de servicii de bază prevăzut în contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale, medicamentelor și dispozitivelor medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate și în normele de aplicare ale acestuia, precum și de medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale și serviciile medicale cuprinse în programele naționale de sănătate curative, ca și asigurații români, **fără plata contribuției de asigurări sociale de sănătate, a contribuției personale pentru medicamentele acordate în tratamentul ambulatoriu și cu scutire de la coplată**”, iar la alin. (3) se prevede că „serviciile medicale în asistență medicală ambulatorie de specialitate pentru specialitățile clinice cuprinse în pachetul de servicii de bază se acordă **fără a fi necesară prezentarea biletului de trimitere**”.

Totodată, semnalăm că, potrivit art. 15 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2024, „Persoanele singure care au în creștere sau îngrijire un copil de până la 2 ani, respectiv 3 ani, în cazul copilului cu handicap, după perioada prevăzută la art. 3 alin. (2), au dreptul la un sprijin lunar pentru creșterea copilului în cuantum egal cu nivelul minim al indemnizației pentru creșterea copiilor prevăzut la art. 2 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, aprobată prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare”. Se observă că, aceste persoane, cu toate că li se acordă o sumă lunară în cuantum egal cu nivelul minim al indemnizației pentru creșterea copiilor, pentru care indiferent de nivel, potrivit măsurilor preconizate, urmează a se plăti contribuția de asigurări sociale de sănătate, nu vor avea aceeași obligație fiscală de plată a contribuției de asigurări sociale de sănătate, cu toate că sunt cetățeni străini, și ca și cetățenii români aflați în aceeași situație, cresc unul sau mai mulți copii

¹ Cu excepția celor care realizează venituri.

de până la 2 sau 3 ani, pe aceștia din urmă, statul român poziționându-i într-o situație de inferioritate și de inegalitate de tratament.

Această observație referitoare la discriminarea cetățenilor români în raport cu cetățenii străini este valabilă, în mod corespunzător, și pentru persoanele prevăzute la **art. 154 alin. (1) lit. o) din Codul fiscal**, literă ce se propune a fi abrogată la **art. II pct. 19**, precum și pentru toate situațiile similare din cuprinsul proiectului.

La **art. II pct. 19**, prin care se propune abrogarea **art. 154 alin. (1) lit. j), k), l) și o) din Codul fiscal**, semnalăm următoarele:

Referitor la abrogarea **art. 154 alin. (1) lit. k)**, care vizează persoanele care se află în concediu de acomodare (care potrivit art. 50 alin. (1) din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se acordă adoptatorului sau, opțional, oricăruia dintre soții familiei adoptatoare, care realizează venituri supuse impozitului pe venit, potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, din activități salariale și asimilate acestora sau, după caz, din activități independente, drepturi de autor ori activități agricole, și are o durată de maximum doi ani, care include și perioada încredințării copilului în vederea adopției), și persoanele care se află în concediu pentru creșterea copilului potrivit prevederilor art. 2 și art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare, pentru drepturile bănești acordate de aceste legi, semnalăm că în ambele situații, este vorba de **încălcarea principiului interesului superior al copilului** (prevăzut atât în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, la art. 24 alin. (2), potrivit căruia în toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autorități publice sau de instituții private, **interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial**, cât și în Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989, care, la art. 3 alin. 1, prevede că, în toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, **interesele copilului vor prevala**), dat fiind că ambele tipuri de concediu și facilitățile fiscale aferente sunt acordate în vederea îndeplinirii îndatorii părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor, îndatorire nu doar legală, ci și constituțională, prevăzută la art. 48 alin. (1).

În plus, în ceea ce privește concediul pentru creșterea copilului, o rațiune suplimentară a acordării acestuia a fost, este și va fi stimularea natalității, fără de care sistemul de pensii publice, de protecție socială nu poate supraviețui.

La lit. I), având în vedere că sunt vizate persoanele care beneficiază, în prezent, de ajutor social potrivit Legii nr. 196/2016, semnalăm că la art. 5 alin. (1) lit. d) din această lege se prevede că ajutoarele financiare componente ale venitului minim de incluziune și măsurile de asistență socială complementare includ **facilități contributive**, ce reprezintă „asigurarea în sistemul asigurărilor sociale de sănătate, **fără plata contribuției de asigurări sociale de sănătate**, în condițiile prevăzute de art. 154 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare”, iar soluția legislativă propusă intră în contradicție cu acest text, deci cu însăși natura de măsură de asistență socială pentru familii și persoane singure aflate în situație de dificultate, acordate, conform art. 1 din aceeași lege, în scopul prevenirii și combaterii sărăciei și riscului de excluziune socială.

Totodată, precizăm că la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 196/2016 se prevede, în aplicarea art. 47 din Constituție, că venitul minim de incluziune reprezintă „**sprijinul financiar acordat de stat în scopul asigurării nivelului de trai minimal**”, astfel cum acesta este definit de art. 54 din Legea nr. 292/2011, cu modificările ulterioare, pentru familiile și persoanele singure aflate în situația prevăzută la art. 1 alin. (2), precum și **pentru prevenirea riscului sărăciei în rândul copiilor și stimularea participării acestora în sistemul de educație**”.

De asemenea, la art. 3 alin. (3) din același act normativ, se prevede că, „**În funcție de nevoile familiei/persoanei singure**, venitul minim de incluziune este însoțit de **alte măsuri de asistență socială complementare**, acordate **în bani și/sau în natură**”, precum facilități contributive.

Observațiile referitoare la lit. I) sunt valabile, în mod corespunzător și pentru lit. j), care vizează persoanele care beneficiază de indemnizație de șomaj sau, după caz, de alte drepturi de protecție socială care se acordă din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

7.5. La art. II pct.38 și următoarele, referitor la soluțiile legislative de creștere a cotei de TVA și la cele de prestări de servicii și/sau livrări de bunuri la care se aplică, recomandăm a fi avută în vedere și congruența cu principiul securității juridice și principiul așteptării legitime², care decurg din principiul respectării statului de

² Curtea Constituțională statuează la paragraful nr. 19 din Decizia nr. 328/2020 că „Principiul speranței legitime este indisolubil legat de statul de drept. În virtutea acestui principiu, organele statului sunt

drept și al legalității, prevăzute la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, astfel încât să nu se poată afirma că măsurile propuse vor determina o diminuare intempestivă veniturilor populației. Este esențial ca măsurile adoptate să țină cont de nevoia de stabilitate și predictibilitate, astfel încât persoanele să poată avea încredere în continuitatea acțiunilor statului și să își organizeze în mod echilibrat deciziile privind propria viață, familie și gestionarea bunurilor, atât în prezent, cât și în viitor.

Astfel, atragem atenția asupra faptului că orice diminuare a veniturilor în mod netransparent și abrupt creează impresia unei măsuri administrative discreționare și lipsită de echitate, în absența unei motivări adecvate.

7.6. La art. II pct. 38, referitor la norma preconizată pentru partea introductivă a **art. 291 alin. (2) lit. I**), semnalăm că expresia „Terenul pe care este construită locuința **include și amprenta la sol a locuinței**” este insuficient de clară, ceea ce afectează accesibilitatea și predictibilitatea normei. În acest sens, precizăm că, pe de o parte, s-ar înțelege că terenul pe care este construită locuința ar include și altceva decât amprenta la sol a locuinței și, pe de altă parte, nu se înțelege dacă raportarea nu ar trebui realizată atât la amprenta la sol a clădirii, cât și la proiecția pe sol a perimetrului etajelor superioare.

În acest sens, precizăm că, potrivit prevederilor anexei nr. 2 la Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, cu modificările și completările ulterioare, „***Suprafața construită este suprafața construită la nivelul solului, cu excepția teraselor descoperite ale parterului care depășesc planul fațadei, a platformelor, scărilor de acces. Proiecția la sol a balcoanelor a căror cotă de nivel este sub 3,00 m de la nivelul solului amenajat și a logiilor închise ale etajelor se include în suprafața construită.***”.

8. La art. II, sub aspectul normelor de tehnică legislativă se rețin următoarele aspecte:

8.1 La partea dispozitivă a pct. 2, semnalăm că modificarea vizează, în fapt, doar enumerările de la lit. a) și b), nu și partea introductivă a alin. (1). Prin urmare, partea dispozitivă a pct. 2 trebuie să fie reformulată în acest sens, iar textul propus pentru partea dispozitivă a alin. (1) se va elimina.

8.2. La pct. 3, în textul prevăzut pentru **art. 46¹ alin. (4²)**, pentru precizia normei, este necesară indicarea dispozițiilor din Codul de procedură fiscală, avute în vedere.

obligate să acționeze în conformitate cu dispozițiile legale și să respecte speranțele legitime întemeiate pe prevederile legale în vigoare, indivizii putând conta pe previzibilitatea normelor legal adoptate și fiind astfel în măsură să își planifice viitorul în contextul drepturilor conferite de aceste dispoziții”.

Observația este valabilă și pentru textul **alin. (4³)**.

8.3. La **pct. 4**, în textul prevăzut pentru **art. 62 lit. f)**, pentru construcția „potrivit legii”, avem în vedere prevederile **art. 50 alin. (2)** din **Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care dispun faptul că, dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare.

8.4. La **pct. 6**, la denumirea marginală a **art. 97¹ alin. (1)**, referitor la expresia „veniturile din dobânzi”, conexat cu terminologia uzitată în cuprinsul normei de trimitere la **art. 97 alin. (2)**, este de analizat dacă aceasta nu ar trebui să fie scrisă sub forma „**veniturile sub formă de dobânzi**”.

8.5. Întrucât părțile dispozitive ale **pct. 14 – 19**, vizează intervenții legislative asupra aceluiași articol, respectiv alineat, sugerăm redarea în integralitate a alineatului articolului avut în vedere, prin includerea intervențiilor legislative propuse, cât și prin redarea textelor nemodificate, enumerările urmând a fi identificate doar prin litere, neînsoțite de indici.

8.6. La **pct. 38**, în textul prevăzut pentru **art. 291 alin. (2) lit. b)** **pct. 4**, pentru exactitatea informației juridice, propunem ca acesta să debuteze astfel:

„4. suplimentelor alimentare **astfel cum sunt definite la art. 2 lit. a)** din **Legea nr. 56/2021...**”.

La **lit. k) pct. 2**, pentru o eficientă conturare a normei, sugerăm să se indice textul/textele legislative ce au în vedere definițiile *spitalelor publice și private*, din cuprinsul **Legii nr. 95/2006**, republicată, cu modificările și completările ulterioare; identic, se va proceda și pentru *unitățile de învățământ publice și private*, din cuprinsul **Legii nr. 1/2011**, cu modificările și completările ulterioare.

Pe de altă parte, privitor la **Legea nr. 1/2011**, cu modificările și completările ulterioare, subliniem faptul că atât prin **Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023**, cu modificările și completările ulterioare, cât și prin **Legea învățământului superior nr. 199/2023**, cu modificările și completările ulterioare, s-au adus numeroase modificări, respectiv, sub forma abrogării a mării majorități de elemente structurale din cuprinsul acesteia.

8.7. La **pct. 40**, în textul prevăzut pentru **art. 291 alin. (3³)**, subliniem faptul că **lit. f) a alin. (2)** a fost abrogată prin **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2018** privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu

modificări și completări prin Legea nr. 13/2019, cu modificările și completările ulterioare.

8.8. În ceea ce privește **partea dispozitivă a pct. 45**, pentru rigoarea redactării, propunem ca în loc de „vor avea” să fie scris „va avea”. De asemenea, propunem ca prezentarea anexei să se realizeze în întregime.

9. La **art. III alin. (1) lit.b)**, semnalăm că sintagma „să poată fi locuită **ca atare**” este insuficient de clară, fiind contrară condițiilor pe care trebuie să le îndeplinească norma juridică.

Totodată, pentru rigoarea exprimării, sintagma „definită prin Legea locuinței nr. 114/1996” trebuie înlocuită cu sintagma „definită **în anexa nr. 1 din** Legea locuinței nr. 114/1996”.

Pentru aceleași considerente, sintagma „definite prin Legea nr. 50/1991” trebuie înlocuită cu sintagma „definite **în anexa nr. 2 din** Legea nr. 50/1991”.

La **alin. (3)**, semnalăm că expresia „În «Registrul achizițiilor de locuințe cu cota redusă de TVA» se înscriu și informațiile din actele juridice între vii” este insuficient de precisă, fiind necesar să fie prevăzut în mod expres actul normativ prin care s-a înființat respectivul Registru, respectiv Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

10. La **art. IV**, este de analizat menținerea condiționalității păstrării destinației fondurilor de către entitățile nonprofit în cazul sumelor restituite de la bugetul de stat ca urmare a scutirii de TVA pentru operațiunile vizate, al căror fapt generator de taxă a intervenit anterior datei de 1 august 2025.

La **alin. (1)**, regăsim norma de trimitere la „art. 294 alin. (5) lit. a) - b¹) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare”, însă aceasta este preconizată a fi abrogată prin **art. II pct. 42**, prin urmare, pentru precizie, propunem revederea acestei trimiteri.

Totodată, pentru o informare completă, propunem și menționarea titlului Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, astfel „...Legea nr. 227/2015 **privind Codul fiscal**, cu modificările și completările ulterioare”.

Observația este valabilă pentru toate cazurile similare.

La **alin. (3)**, pentru lejeritatea normei, propunem eliminarea textului „publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 27 iunie 2024,”, ca superfluu.

11. La **art. V alin. (1)**, pentru rigoarea redactării, propunem ca debutul acestuia să fie reformulat astfel:

„(1) Prin derogare de la **prevederile art. 342 alin. (1) din...**”.

12. La **art. VI**, din același considerent mai sus arătat, propunem ca acesta să aibă următoarea formulare:

„**Art. VI. – Articolul II din Legea nr. 204/2024 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2024 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 27 iunie 2024, cu modificările ulterioare, se abrogă.**”.

13. În ceea ce privește **art. VII**, care reglementează intrarea în vigoare a prevederilor **art. II – VI**, având în vedere că aceasta face parte din categoria dispozițiilor finale, propunem mutarea ei în finalul proiectului și renumerotarea în mod corespunzător a articolelor.

Această observație este valabilă pentru toate cazurile similare.

De asemenea, pentru lejeritate, propunem comasarea tuturor dispozițiilor privitoare la intrarea în vigoare a unor prevederi într-un singur articol.

La **lit. c)**, pentru precizie, dar și pentru lejeritatea normei, propunem reformularea astfel:

„**c) prevederile art. II pct. 5 referitor la modificarea dispozițiilor art. 97 alin. (7) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare se aplică veniturilor din dividende distribuite începând cu data de 1 ianuarie 2026;**”

14. La **art. IX, partea introductivă**, luând în considerare faptul că intervențiile legislative privesc doar **art. 17**, propunem ca aceasta să debuteze astfel:

„**Art. IX. – Articolul 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile...**”.

Ca urmare, **părțile dispozitive ale pct. 1 și 2** se vor reda sub forma:

„1. Alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:”;

„2. După alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:”.

În textul prevăzut pentru **art. 17 alin. (1) lit. a)**, propunem eliminarea prepoziției „pentru” din sintagma „pentru pentru certificatele”.

Această observație este valabilă și pentru **art. XIV alin. (1)** pentru prepoziția „de”.

15. La **art. IX**, la textul propus pentru **art. 17 alin. (1)** din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2025, referitor la soluția constând în stabilirea cuantumului brut al indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă în funcție de durata episodului de boală - prin aplicarea unui procent diferențiat (55%, 65%, 75%) asupra bazei de calcul - necesită o analiză atentă din punct de vedere medical,

social, economic și juridic, incluzând conformitatea cu dreptul Uniunii Europene, fiind adecvat în context un studiu de impact.

Astfel, în primul rând, o astfel de măsură descurajează raportarea reală a bolii și afectează recomandarea unui tratament corect, mecanismul penalizând concediile medicale scurte prin aplicarea unui procent mai mic (55%) pentru primele 7 zile, deși aceste zile sunt esențiale în controlul bolii și prevenirea complicațiilor. Drept consecință, în care pacienții vor evita concediul medical de teama diminuării veniturilor, continuând să muncească în stare de boală, cu riscuri asupra sănătății proprii și a colegilor, ceea ce înseamnă încălcarea principiilor de securitate și sănătate la locul de muncă.

În al doilea rând, se vor crea încheituri între pacienți cu aceleași diagnostice, deoarece persoane cu același diagnostic și salariu pot primi indemnizații diferite doar în funcție de durata concediului, fără o justificare medicală obiectivă.

În al treilea rând, se va aduce atingere principiului nediscriminării între persoane în situații comparabile, deoarece măsurile propuse vor institui un tratament financiar diferit între asigurați aflați în aceeași situație medicală și socială reprezentată o discriminare indirectă contrară art. 16 și 41 din Constituție și principiului egalității și echității în legislația muncii și securității sociale.

În al patrulea rând, soluțiile promovate pot conduce la prelungirea artificială a concediilor medicale, conducând la efectul contrar măsurilor dorite.

În al cincilea rând, soluțiile nu reflectă costurile reale suportate în primele zile de boală, deoarece primele zile sunt cele mai costisitoare pentru pacient, iar un procent de 55% nu acoperă aceste cheltuieli, afectând în special angajații cu venituri mici și pe cei care au persoane în întreținere.

În șaselea rând, măsurile afectează familiile și încalcă principiul interesului superior al copilului, întrucât reducerea veniturilor în perioada concediului medical afectează părinții cu copii, încălcând principiul interesului superior al copilului.

Totodată, semnalăm neconcordanța cu dreptul Uniunii Europene și instrumentele internaționale în domeniul social, la care România este parte, deoarece cu privire la securitatea și sănătatea în muncă există reglementări cuprinse în dreptul primar al Uniunii Europene, în numeroase directive (care în prezent sunt într-o mare măsură corect transpuse prin Codul muncii, Legea nr. 319/2006 privind securitatea și sănătatea în muncă și alte acte normative interne în domeniul muncii și social) și în acorduri internaționale, spre exemplu: Carta Drepturilor

Fundamentale a Uniunii Europene, Carta socială europeană revizuită, adoptată la Strasbourg la 3 mai 1996, ratificată prin Legea nr. 74/1999 , Directiva Consiliului din 30 noiembrie 1989 privind cerințele minime de securitate și sănătate la locul de muncă [prima directivă specială în sensul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 89/391/CEE] (89/654/CEE), Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, Directiva Consiliului din 29 mai 1990 privind condițiile minime de securitate și sănătate pentru lucrul la monitor [a cincea directivă individuală în sensul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 87/391/CEE] (90/270/CEE), Directiva Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă (89/391/CEE) .

Semnalăm că implementarea unui mecanism de indemnizații diferențiate în funcție de durata bolii, fără o justificare clară și echitabilă, va afecta: egalitatea de tratament în materie de protecție socială, dreptul la securitate și sănătate în muncă, drepturile fundamentale ale angajaților.

În altă ordine de idei, deși măsura propusă urmărește să combată abuzurile în acordarea concediilor medicale, aplicarea unor procente diferențiate riscă să afecteze în mod disproporționat și pe acele persoane care respectă cu strictețe cadrul legal și solicită/li se acordă concedii medicale doar când acestea sunt cu adevărat necesare. Astfel, angajații onești pot fi penalizați financiar pentru situații medicale legitime, ceea ce subminează încrederea în sistem și poate genera un sentiment de nedreptate socială.

În vederea evitării încălcării principiului egalității de tratament, este necesară revederea textelor propuse la **pct. 1 și 2 pentru art. 17alin. (1) și (1¹)**.

Astfel, constatăm că soluția *de lege ferenda* care stabilește cuantumul indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă în funcție de tipul bolii, acordând un procent de 75% pentru afecțiunile cardiovasculare indiferent de durata concediului medical, în timp ce pentru bolile obișnuite procentele variază între 55% și 75% în funcție de numărul de zile, reprezintă o formă de discriminare indirectă și nejustificată.

Așadar, persoane aflate în situații comparabile, toate suferind fiind în incapacitate temporară de muncă din cauza unei boli obișnuite, sunt supuse unui tratament inegal, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, ceea ce contravine principiului constituțional al egalității în

fața legii. Acordarea unui tratament preferențial exclusiv pe baza naturii diagnosticului, fără a ține cont de gravitatea, durata sau impactul asupra capacității de muncă, afectează echitatea sistemului de asigurări sociale și poate descuraja conformarea la tratamentele medicale în cazul bolilor obișnuite, mai ales când indemnizația redusă nu acoperă necesarul financiar al asiguratului.

16. La **art. XII**, pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, propunem ca acesta să aibă următoarea formulare:

„Art. XII. – Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 82 din 1 februarie 2002, **aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002**, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu **anexa nr. 2**, la prezenta lege;

2. Anexa nr. 2 se modifică și se înlocuiește cu **anexa nr. 3**, la prezenta lege.”.

17. La **art. XIII alin. (1)**, pentru o informare completă, propunem ca textul „publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 82 din 01 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare”, regăsit după titlul Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 să fie înlocuit de mențiunea „**aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002**, cu modificările și completările ulterioare”.

18. La **art. XV pct. 5**, la textul propus pentru **art. 18 alin. (1)** din Legea-cadru nr. 153/2017, semnalăm că, la momentul reglementării prin art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017, indemnizația de hrană a fost acordată tuturor salariaților din sistemul bugetar care nu primeau altfel de sume destinate a fi folosite cu titlul de hrană. În consecință, este necesară revederea și reformularea normei, astfel încât să nu se încalce principiul egalității prevăzut la art. 16 alin. (1) din Constituție.

19. Referitor la **art. XVI și XVIII**, semnalăm că ambele vizează neaplicarea în anul 2026 a unor prevederi ale Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

În plus, la **art. XVIII**, semnalăm că la **alin. (2)** se instituie o excepție de la prevederile alin. (1), prin care se derogă de la dispoziții ale Legii-cadru nr. 153/2017, iar prin instituirea unor derogări, care, în esență, vizează stabilirea unor soluții normative diferite temporare – aplicabile în anul 2026 – și a unor excepții de la aceste derogări, interpretarea și aplicarea noilor

norme vor prezenta dificultăți, care ar putea fi înlăturate printr-o sistematizare corectă.

În acest context, având în vedere definiția evenimentului legislativ al completării, prevăzută la art. 60 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare - „*completarea actului normativ constă în introducerea unor dispoziții noi, cuprinzând soluții legislative și ipoteze suplimentare*”, precum și pentru respectarea principiului unicității reglementării în materie, prevăzut de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, având ca expresie și exigența cuprinsă la art. 16 alin. (3) din aceeași lege, potrivit căreia „*se supun procesului de concentrare în reglementări unice și reglementările din aceeași materie dispersate în legislația în vigoare*”, propunem ca soluțiile normative cuprinse la art. XVI și XVIII să fie redactate într-un articol unic marcat cu cifră romană. Acest articol va cuprinde în partea introductivă dispoziția privind completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, urmată de textele noi care se vor introduce la art. 11, 12, 13 și 21, precum și ca articole noi, după caz.

Propunerea de mai sus o formulăm și în aplicarea prevederilor art. 67 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia „*În cadrul atribuțiilor sale Consiliul Legislativ are obligația să identifice toate dispozițiile legale care au suferit evenimentele legislative implicite și să propună Parlamentului și, respectiv, Guvernului măsurile necesare de modificare, completare sau abrogare expresă a acestora*”.

La alin. (3) al art. XVI, sintagma „începând cu 1 ianuarie” se va scrie sub forma „începând cu **data de 1 ianuarie**”, observație valabilă pentru toate situațiile similare.

20. La actualul **art. XVII**, semnalăm că sintagma „se menține **cel mult la nivelul** cuantumului acordat pentru luna decembrie 2025” nu conferă precizie și claritate normei. În consecință, sugerăm reformularea sintagmei, ținând cont și de normele propuse la **art. XX alin. (1) și (2)**, care vizează indemnizațiile, compensațiile, primele, ajutoarele, plățile compensatorii, despăgubirile, compensațiile lunare pentru chirie și alte drepturi acordate personalului militar, polițiștilor și polițiștilor de penitenciare, precum și cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană, valoarea financiară anuală a normelor de echipare și valoarea financiară a drepturilor de echipament, care „se mențin la nivelul lunii decembrie 2025”, respectiv „se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2025”.

21. La actualul **art. XVIII alin. (1)**, întrucât la art. 120 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și

completările ulterioare, se prevede că „Munca prestată în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal, prevăzută la art. 112, este considerată **muncă suplimentară**”, sintagma „munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru” se va înlocui prin sintagma „**munca suplimentară**”.

Totodată, în acord cu terminologia folosită la art. 122 alin. (1) din Codul muncii, sintagma „cu timp liber corespunzător acestora” se va înlocui prin sintagma „cu ore libere plătite”.

La **alin. (9)**, întrucât Legea nr. 500/2002 și Legea nr. 273/2006 se află la prima menționare în cadrul proiectului de lege, este necesară menționarea titlurilor acestora, urmând ca trimiterile ulterioare să se realizeze fără redarea titlurilor, ci doar a evenimentelor legislative intervenite.

22. La al doilea art. IX (introdus după art. XVIII) alin. (3), semnalăm că expresia „drepturi de natură similară” nu beneficiază de accepțiune juridică, pentru predictibilitatea normei, fiind necesară revederea și reformularea acesteia.

23. La actualul art. XXII alin. (4), pentru evitarea dubiilor în interpretare, este necesar a se preciza că prevederea se va aplica doar în anul 2026, începând cu data intrării în vigoare a ordonanței de urgență ce face obiectul prezentului proiect, pentru a se putea păstra caracterul temporar și urgent al măsurii preconizate.

Totodată, întrucât de la o normă de rangul legii nu se poate deroga decât printr-o normă de același rang, este necesară revederea formulării „**ordonatorii principali de credite pot aproba** ocuparea unui procent de maximum 15% din totalul posturilor”, deoarece actele emise de ordonatorii principali de credite sunt acte normative infralegale. Observația este valabilă și pentru **alin. (6)**, unde va fi necesară reformularea sintagmei „**Ocuparea prin concurs sau examen a posturilor** prevăzute la alin. (2) și (4) **se aprobă de ordonatorul principal de credite**”.

La **alin. (5) partea introductivă**, semnalăm că norma este lipsită de claritate și predictibilitate, întrucât nu se înțelege în ce situații nu se aplică încadrarea în acel procent de 15%, respectiv ce situații sunt vizate prin exprimarea „ocuparea posturilor vacante nu duce la majorarea numărului total de posturi ocupate”, având în vedere că ocuparea unui post vacant conduce în mod automat la majorarea numărului total de posturi ocupate.

Totodată, semnalăm că norma este susceptibilă să aducă atingere principiului nediscriminării, întrucât vizează doar anumite categorii de posturi vacante, respectiv cele corespunzătoare categoriei înalților

funcționari publici și cele corespunzătoare funcțiilor publice de conducere, funcțiilor publice de conducere cu statut special și posturilor militare de conducere.

În consecință, este necesară revederea și reformularea textului.

Mai mult, este necesară revederea normei de trimitere din sintagma „procentul de 15% prevăzut la *alin. (5)*”, aceasta fiind făcută în cadrul aceluiași alineat.

La **alin. (7)**, este necesară reconsiderarea soluției preconizate, deoarece, prin folosirea sintagmei „fără obligativitatea organizării unor concursuri”, textul dă expresie unei norme permissive, fiind la latitudinea angajatorului dacă organizează sau nu concurs, ceea ce va genera aplicări discriminatorii ale normei, deoarece pentru unele funcții de conducere s-ar putea organiza concursuri, iar pentru altele nu, chiar în cadrul aceleiași instituții.

La **alin. (8)**, referitor la derogarea de la prevederile art. 506 alin. (8) din Codul administrativ, în sensul că „transferul la cerere se face la solicitarea funcționarului public, cu aprobarea conducătorului autorității sau instituției publice în care urmează să își desfășoare activitatea funcționarul public, precum și a conducătorului autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea funcționarul public”, semnalăm că norma nu are caracter temporar, deoarece, la alin. (1) la care se trimite, este prevăzut doar momentul începerii aplicării măsurii, 1 ianuarie 2026, nu și durata acesteia. În aceste condiții, textul trebuie revăzut astfel încât să nu aducă atingere art. 41 din Constituție, sub aspectul îngrădirii alegerii locului de muncă de către funcționarul public care îndeplinește condițiile generale și specifice pentru modificarea raportului de muncă prin transfer la cerere. Este evident că, prin reglementarea propusă, funcționarul public se va afla la dispoziția angajatorului care, în mod arbitrar sau discreționar, îi va putea refuza oricând cererea de transfer în altă funcție publică din altă instituție sau autoritate publică, deoarece lipsesc din cuprinsul normei elementele obiective în funcție de care se poate aproba sau refuza transferul oricărui funcționar public, cu atât mai mult cu cât în spațiul public au fost cu frecvență lansate informații referitoare la disponibilizări masive în administrația publică, iar măsura propusă va limita posibilitatea funcționarului public să își identifice în timp util o altă sursă de venit pentru asigurarea tuturor cheltuielilor necesare vieții.

La **alin. (9)**, prin care se urmărește a se deroga de la prevederile art. 507 alin. (9) din Codul administrativ, semnalăm că textul este lipsit de precizie și claritate, neînțelegându-se semnificația formulării „mutarea temporară ... se poate dispune .. cu repartizarea postului

corespunzător funcției deținute”. Dacă s-a intenționat a se exprima faptul că mutarea temporară se va face pe un post corespunzător funcției deținute, acest text trebuie modificat în consecință.

La alin. (10), pentru rigoare normativă, sintagma „Prin derogare”, se va înlocui cu sintagma „Prin excepție”, iar după formularea „Planul Național de Redresare și Reziliență”, se va insera sintagma „al României”.

La alin. (12), termenul „alineatelor” se va reda sub forma „alin.”.

24. La actualul art. XXIII alin. (1)-(3), apreciem că este necesară reanalizarea soluțiilor legislative preconizate, care vizează impunerea unui calendar de plăți a unor drepturi de natură salarială, recunoscute prin hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2026 - 31 decembrie 2026, dat fiind faptul că o asemenea măsură legislativă ar putea fi de natură a nesocoti hotărâri judecătorești care deja beneficiază de autoritate de lucru judecat, ceea ce ar contraveni principiului separației puterilor în stat prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și principiului loialității constituționale între instituțiile statului.

Totodată, semnalăm posibila afectare a dreptului de proprietate, în componenta prerogativelor folosinței și a dispoziției, având în vedere faptul că 60% din sumele care trebuie recuperate ar putea fi primite abia începând cu al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie.

Precizăm că soluția legislativă este susceptibil a aduce atingere prevederilor constituționale referitoare la ocrotirea dreptului de proprietate privată și Protocolului la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin raportare la jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO), care a afirmat că accesul la o instanță ar fi iluzoriu dacă hotărârea judecătorească rămâne ineficientă, iar limitarea în timp a executării afectează acest drept; neasigurarea executării unei hotărâri definitive împotriva statului într-o cauză referitoare la pretenții materiale constituie în mod normal o încălcare atât a art. 6, cât și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

În context, referitor la durata mare a eșalonării, semnalăm că în Decizia nr. 528 din 12 decembrie 2013, Curtea Constituțională a statuat, într-o situație similară, că „emiterea (...) este de natură a nu răspunde cerinței termenului rezonabil ce se circumscrie noțiunii de proces echitabil, care include și faza executării, afectând, în acest mod, drepturi fundamentale ale cetățeanului, respectiv dreptul la un proces echitabil și dreptul de proprietate. De altfel, conceptul de termen rezonabil al unei

proceduri judiciare nu poate fi considerat respectat, în condițiile în care (...) instituie o a doua eșalonare a plății unei creanțe asupra statului”.

La alin. (1), semnalăm că norma este imprecisă, întrucât nu cuprinde trimiterea la definiția „instituțiilor și autorităților publice”, motiv pentru care recomandăm ca sintagma „instituțiile și autoritățile publice” să fie eventual reformulată, astfel: „instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. ..., și autoritățile publice, astfel cum sunt definite la art. ...”.

La alin. (4), semnalăm că sintagma „În cursul termenului prevăzut la alin. (1)” este neclară, putând conduce la dubii în interpretare și aplicare, deoarece la alin. (1) nu este prevăzut un termen, ci o perioadă, respectiv „1 ianuarie 2026 - 31 decembrie 2026”, și mai multe termene în care trebuie realizată plata sumelor vizate, respectiv în primul an, în al doilea an, în al treilea an, în al patrulea an și în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie. În consecință, pentru predictibilitatea normei, este necesară revederea și reformularea sintagmei.

Totodată, propunem eliminarea sau reformularea textului, având în vedere că, pe de o parte, în actuala redactare, ipoteza normei nu este circumscrisă sferei hotărârilor devenite executorii în perioada prevăzută la alin. (1) iar, pe de altă parte, se încalcă dreptul la un proces echitabil. În acest sens, precizăm că, în considerentele Deciziei nr. 895 din 17 decembrie 2015, Curtea Constituțională a reținut că principiul caracterului unitar al procesului civil impune respectarea garanțiilor ce caracterizează dreptul la un proces echitabil, sub aspectul independenței și imparțialității autorității, atât în faza judecării, cât și a executării silite.

De asemenea, textul este susceptibil a aduce atingere dreptului fundamental de acces liber la justiție, prevăzut în Constituție și în Convenția Europeană a Drepturilor Omului și încalcă principiul separației puterilor în stat, consecutiv a principiului loialității constituționale între instituțiile statului, prin nesocotirea efectelor hotărârilor judecătorești de către puterea executivă, aducând atingere art. 1 alin. (4) din Constituția României, republicată, dar și art. 21 din Legea fundamentală, coroborat cu prevederile art. 6 din Convenție și art. 1 din Protocolul 1 la Convenție, prin raportare la jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO) care a statuat că „executarea unei hotărâri sau decizii judecătorești face parte integrantă din «proces»”, în sensul art. 6 (Homsby împotriva Greciei, 19 martie 1997, pct. 40, Culegere de hotărâri și decizii 1997- II), astfel că neexecutarea de către un stat contractant a unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva acestuia poate constitui o

încălcarea a dreptului oricărei persoane de acces la instanță, consacrat la art. 6 paragraful 1 din Convenție (Cauza Bourdov împotriva Rusiei, nr. 59.498/00, pct. 34, CEDO 2002-III).

În plus, neexecutarea poate aduce atingere dreptului persoanei la respectarea bunurilor ei, în condițiile în care hotărârea pronunțată în favoarea ei poate da naștere unei anumite creanțe care poate fi considerată „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 (Cauza Bourdov, citată anterior, pct. 40).

La alin. (5), semnalăm că, în actuala redactare, soluția legislativă aduce atingere dreptului la proprietate privată, dat fiind că beneficiul/folosul nerealizat (*lucrum cessans*) în perioada în care persoana a fost privată de posibilitatea de a folosi sumele având caracter de drepturi salariale (bunuri) ar urma să nu fie acordat și prin actualizare cu indicele prețurilor de consum. Prin urmare, este necesară reconfigurarea în parametri constituționali a textului.

Totodată, textul prezintă un posibil caracter discriminatoriu pentru beneficiarii desemnați, prin raportare la drepturile prevăzute pentru beneficiarii art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 și din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022, pentru care tranșele se actualizează cu indicele prețurilor de consum.

La alin. (7), semnalăm că, în actuala redactare, sintagma „conform legii” este insuficient de clară, ceea ce afectează accesibilitatea și predictibilitatea normei.

Ca urmare, este necesară reformularea corespunzătoare a textului, făcându-se aplicare dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

25. La actualul art. XXIV alin. (1), pentru precizia normei, este necesară indicarea actelor normative care prevăd „ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de muncă/serviciu, încetarea mandatului ori la trecerea în rezervă”.

26. La art. XLIII alin. (1) lit. a), sintagma „art. 67 alin. (4), (6), (7) și (8)” se va scrie „art. 67 alin. (4) și (6)-(8)”.

27. La art. XLVI, este necesară menționarea titlului Legii nr. 199/2023.

28. La art. LI, după titlul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2023 se va insera expresia „cu modificările și completările ulterioare”.

29. La art. LIII pct. 3, textul propus se referă la introducerea a două noi alineate, respectiv alin. (11) și (12) după alin. (1); având în vedere normele tehnică legislativă pentru redactarea actelor, cele două alineate vor fi marcate „(1¹)” și „(1²)”;

- la **pct. 6**, la textul propus pentru **alin. (8)**, pentru unitate în redactare cu alineatele precedente, expresia „școala din spital” se va scrie „Școala din Spital”;

- semnalăm că după **pct. 6** urmează **pct. 8**, fiind omis **pct. 7**; drept urmare, este necesară renumerotarea punctelor **art. LIII**.

30. La **art. LIV**, potrivit uzanțelor în materia redactării actelor normative, din părțile dispozitive ale **pct. 1, 2, 5 și 6** se va elimina expresia „se modifică și”, fiind redundantă în cazul de față.

31. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, dispozițiile **art. LV – LIX**, care se referă la Legea nr. 198/2023, trebuie să fie comasate cu **art. LIII**, întrucât cuprind intervenții asupra **aceluiași act normativ**. Ca urmare a preluării observației, este necesară revederea numerotării articolelor subsecvente.

32. La actualul **art. XLIV**, la textul propus pentru **art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009**, semnalăm că acordarea voucherelor de vacanță doar personalului ale cărui salarii de bază lunare nete sunt de până la 6.000 lei creează premisele unui tratament discriminatoriu, aducând atingere principiului egalității prevăzut la **art. 16 alin. (1) din Constituție**, deoarece scopul acordării voucherelor nu este acela de a acorda o compensație pentru persoanele cu venituri mai mici, ci *„scopul reglementării voucherelor de vacanță a fost atât asigurarea refacerii capacității de muncă și creșterii productivității beneficiarilor acestora, cât și relansarea și stimularea dezvoltării turismului intern”*, așa cum rezultă din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2021 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, aprobată cu modificări prin Legea nr. 130/2023. Observația este valabilă, prin analogie, și pentru **art. XLV - textul propus pentru art. IV alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021**.

33. La **art. XLVIII**, semnalăm că, prin folosirea exprimării generale și imprecise „orice alte drepturi de natură salarială stabilite prin legi speciale, statute, sau alte acte normative cu putere de lege”, textul este lipsit de predictibilitate, încălcând exigențele referitoare la calitatea legii.

34. La **art. XLIX alin. (3)**, potrivit căruia, prin excepție de la **alin. (1)**, în cazuri temeinic justificate Guvernul, prin memorandum, poate aproba încheierea de angajamente legale pentru proiecte de investiții noi finanțate prin cele trei Programe naționale enumerate, semnalăm că este necesară revederea expresiei „prin memorandum”, deoarece memorandumul nu este un act normativ, ci un act intern al

Guvernului, aprobarea respectivă neputându-se realiza decât tot printr-o normă de rangul legii.

35. La actualul art. LXII pct. 2 referitor la textul preconizat pentru art. 1 alin. (5¹⁰), întrucât în actuala redactare se creează impresia că, în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011, este definită expresia „furnizor de rețele și servicii de comunicații electronice”, propunem înlocuirea sintagmei „furnizorilor de rețele și servicii de comunicații electronice, astfel cum sunt ei definiți în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011” cu sintagma „furnizorilor de rețele și servicii de comunicații electronice și furnizorilor de servicii de comunicații electronice, definiți la art. 4 alin. (1) pct. 8, respectiv pct. 9⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011”.

36. La actualul art. LXIII alin. (6), este necesară revederea expresiei „devin opozabile”, întrucât formularea folosită este inadecvată din punct de vedere normativ, neputându-se vorbi despre faptul că o serie de dispoziții legale devin opozabile unor persoane.

Mai mult decât atât, textul trebuie revăzut și sub aspectul termenului de 180 de zile, la care se face referire, fiind de presupus că s-a avut în vedere o dată certă, și anume la 180 de zile de la data publicării prezentei legi.

Formulăm această observație și pentru alin. (7).

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. 461/04.07.2025